

РЕШЕНИЕ

№ 1315

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 20.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **5484** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „ГАМА РИНГ ТОТАЛ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], адрес: [населено място], [улица] срещу ревизионен акт /РА/ № Р-22220221004260-091-001/09.02.2022г., издаден от М. М. – възложил ревизията и Д. Н. – ръководител на ревизията, в частта в която е потвърден с Решение № 623/28.04.2022г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”/ОДОП/ – С. при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция за приходите /НАП/ относно установени задължения произтичащи от непризнато право на приспадане на данъчен кредит по Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ и допълнително определен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/.

Твърди се материална незаконосъобразност на оспорваният акт и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, свързани с необсъждане на доказателства и непълнота на извършената от органите по приходите проверка. Иска се отмяната му.

Ответната страна – директор дирекция ОДОП при ЦУ на НАП изразява становище за неоснователност на жалбата, по аргументи, аналогични с изложените от него в

Решение № 623/28.04.2022г.

Административен съд София-град, Трето отделение, 74 състав, счита жалбата за редовна –подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения. Допустима е, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл.156 ал.1 ДОПК, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК. Оспорването подлежи на разглеждане по същество.

Ревизионното производство е образувано и започнало въз основа на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 22220221004260-020-001 от 27.07.2021г.,изменена със ЗВР № 22220221004260-020-002 от 18.10.2021г. и ЗВР № 22220221004260-020-003 от 27.10.2021г., всички издадени от М. Ц. М., началник сектор „Ревизии“,дирекция „Контрол“ при териториална дирекция /ТД/ на НАП – В.,оправомощен със Заповед № РД-01-287/10.05.2021г. на директора на ТД на НАП – С., Заповед № З-ЦУ-2578 от 27.07.2021г. на зам.изпълнителният директор на НАП и Заповед № З-ЦУ-1659 от 05.05.2021г. на заместник-изпълнителния директор на НАП.

Със своя Заповед № ЗЦУ-ОПР-2 от 19.04.2021г., изпълнителния директор на НАП, на основание чл.12 ал.6 от ДОПК и чл.10 ал.8 и 9 от ЗНАП е определил П. Д./зам.изпълнителен директор на НАП/: да определя органи по приходите за които не се прилагат правилата на чл.7 ал.1 и чл.8 ДОПК; при необходимост да нарежда служители от една ТД да преминат в друга; при необходимост да нарежда служители от една ТД на упражняват правомощия по отношение на лица за които компетентни съгласно чл.8 от ДОПК са органите на друга ТД, включително за части от работното време и без промяна мястото на работа.

Като следствие и със Заповед № З-ЦУ-1659 от 05.05.2021г. на заместник-изпълнителния директор на НАП, на основание чл. 12 ал.6 ДОПК, са определени органи по приходите за които не се прилагат правилата на чл.7 ал.1 и чл.8 от ДОПК, сред които е и началник сектор „Ревизии“,дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – В., възложил конкретната ревизия – М. М..

Със Заповед № З-ЦУ-2578 от 27.07.2021г. на зам.изпълнителният директор на НАП, на основание чл.10 ал.9 от ЗНАП е разпоредено, служителите на НАП, посочени в Заповед № З-ЦУ-1659 от 05.05.2021г., да осъществяват производствата по данъчно-осигурителен контрол по отношение на лица, посочени в приложение към настоящата заповед/сред които и жалбоподателят/, за които компетентна съгласно чл.8 е ТД на НАП – С., като контролните производства бъдат възложени от началниците на сектори, посочени в Заповед № З-ЦУ-1659 от 05.05.2021г. на зам.-изпълнителния директор на НАП и определени от директора на ТД-НАП С. със Заповед № РД-01-287 от 10.05.2021г.

Въз основа на установеното е необходимо да се отбележи:

Всяка некомпетентност по определение води до нищожност, без оглед на конкретните обстоятелства /виж т.1 от тълкувателно решение № 2/14.05.1991 г. по гр.

д. № 2/1991 г. на ОСГК на ВС/.

„При оспорване на административният акт, преценката за нищожност се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на „правно нищо“, на несъществуващ факт. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да породи и валидни правни задължения“ /виж тълкувателно решение № 3 от 16.04.2013 г. по тълкувателно дело № 1/2012 г.,ОСК на ВАС/.

В същият тълкувателен акт на ВАС е цитирано решение на КС № 5/17.04.2007 г. по к.д. №11/2006 г., съгласно което „Прогресивният характер на легитимацията е възможност да се обжалват административните актове не само когато са налице пряко нарушени права, но и при предстоящо засягане на права.“.

По силата на чл.113 ал.4 от ДОПК,заповедта за възлагане на ревизия не подлежи на обжалване отделно от ревизионния акт.

Върховния административен съд е постановявал нееднократно, че съгласно изричния текст на чл. 113, ал. 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс заповедта за възлагане на ревизия не подлежи на обжалване отделно от ревизионния акт. Следователно тя не е от кръга актове, които се атакуват отделно по съдебен ред, а би била предмет на разглеждане от административния орган и впоследствие от съда като част от задължителната процедура по издаване на ревизионен акт - като част от данъчно-осигурителния контрол, уреден в глава XV на ДОПК./ в този смисъл виж Определение № 8647 от 21.09.2007 г. на ВАС по адм. д. № 8333/2007 г., Определение № 6386 от 14.05.2010 г. на ВАС по адм. д. № 6349/2010 г., Определение № 12293 от 25.09.2013 г. на ВАС по адм. д. № 12088/2013 г., Определение № 794 от 23.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 106/2015 г., Определение № 13574 от 9.11.2017 г. на ВАС по адм. д. № 11859/2017 г./.

За действителността на обжалвания РА, съдът следи служебно. „При липса на доказателства за компетентност на лицето издало З., РА е нищожен и в тази насока е практиката на ВАС, тъй като определеният със същата заповед орган по приходите не разполага с компетентност да издаде ревизионния акт“. / Решение № 4152 от 15.04.2015 г. на ВАС по адм. д. № 7143/2014 г./ РА издаден въз основа на нищожна ЗВР следва да се счита за нищожен. /виж Решение № 5167 от 29.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12851/2019 г./.

Следователно законосъобразността на Заповедта за възлагане на ревизия е предмет на съдебният контрол, дължим служебно от съда в съответствие с текста на чл.168 ал.1 АПК.

Съдебният анализ следва да се разгледа през призмата на конкретното засягане, но и с оглед предстоящото, бъдещо засягане /визирано в ТР № 3 от 16.04.2013 г. по тълкувателно дело № 1/2012 г.,ОСК на ВАС, чрез препратка към решение на КС № 5/17.04.2007 г. по к.д. №11/2006 г./ с оглед факта, че ЗВР е акта поставящ началото на ревизионното производство. Дължима е и преценка за конституционсъобразност на

нормата на чл.10 ал.9 от ЗНАП, като едно от използваните правни основания при цялата конструкция от заповеди целящи да обосноват компетентността на органа, издал ЗВР в настоящият казус.

По силата на чл. 8 ал.1 т.3 от ДОПК компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите относно производствата по този кодекс, освен ако е предвидено друго, е териториалната дирекция по седалището на местните юридически лица.

Съгласно нормата на чл.12 ал.6 изр.първо ДОПК изглежда е предвидено друго, а именно, че правилата на 7 ал.1 и чл. 8 не се прилагат за органи по приходите или публични изпълнители, определени от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощен от него заместник изпълнителен директор. С което е въведено изключение и дерогация на общото правило за местна компетентност съгласно чл.8 от Кодекса.

Следва да се посочи, че приложимият ДОПК регламентира два вида компетентност във връзка с правомощието да се образува ревизионно производство, посредством възлагането му със заповед:

От една страна е налице териториална компетентност, чиито обхват, а и дерогации бяха посочени по-горе.

От друга страна, е налице универсална компетентност, обхваща територията на цялата страна, всички лица, задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. Същата е обект на регламентация в текста на чл.112 ал.2 т.2 от ДОПК.

Позната е и т.нар извънредна компетентност, ад хок, възникваща съобразно реда и условието на чл.10 ал.9 ЗНАП, която също ще бъде обект на процесния анализ, малко по-нататък, в т.ч. и в съответствие с правомощието на съда по чл.15 от КРБ, тъй като са налице основания за съмнение относно съответствието на посочената норма с принципа на правовата държава по чл.4 от Върховния закон.

Така, извън т.нар. извънредна компетентност, очевидно е, че законодателят визира два различни типа компетентност, поради което и регламентира реда и условието за надлежното възникване и упражняване на всяка от тях, както и допустимите ограничения по отношение на всяка от тях.

За да възникне универсална компетентност за лице различно от изпълнителния директор на НАП или определен от него заместник, не е достатъчно само да бъде дерогирана местната компетентност, а следва да е налице валидно учредена универсална компетентност. Универсалната компетентност е обект на регламентация в ДОПК – т.е. предмет на самостоятелна нормативна уредба, която не може да бъде допълвана, променяна или преучредявана с административен акт.

Още с ТР № 4 от 22.04.2004г. по т.д. № 4 от 2002г. ОС на ВАС е посочено а в практиката никога не е било и спорно, че „Компетентността на всеки

административен орган е нормативно определена. Издаването на административен акт без необходимата компетентност води до нищожност на акта. В някои случаи нормативни актове предвиждат възможност компетентният орган да делегира на други, подчинени нему органи, да упражняват предоставените му правомощия“.

По силата на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК, регламентираща универсалната компетентност за издаване за заповеди за възлагане на ревизия, ревизията може да се възлага от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или определен от него заместник изпълнителен директор - за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски.

Посочената норма предвижда изрична компетентност за възлагане на ревизия и по отношение на нея, кодекса не допуска изключение, такова, каквото е налице спрямо чл.7 ал.1 и чл.8 ДОПК посредством правилото на чл.12 ал.6 от с.з. Нещо повече - посочената норма на чл. 112 ал.2 т.2 следва да се схваща строго ограничително, в т.ч. и относно това кой може да възлага ревизия, респ. да слага начало на ревизионното производство по отношение на всички видове задължения и всички субекти.

По отношение на тази универсална компетентност, текста на чл.112 ал.3 ДОПК предвижда категорична дерогация от правилото на чл.8. Т.е. налице е универсална компетентност, териториалната не се прилага. С което още по-ясно е подчертан абсолютният и характер. Остава единственият възможен извод, че що се касае до изключителна компетентност, местната е непротивопоставима.

Така, от една страна кодекса ограничава действието на принципа на териториална компетентност по отношение на изпълнителния или определен от него, заместник изпълнителен директор, от друга страна – оправомощава изпълнителния директор с универсална компетентност, която може да делегира на свой заместник.

Предвид съдържанието и текста на горепосочените заповеди, по отношение на посочените в тях служители и с оглед правилото на чл.12 ал.6 ДОПК, следва да се приеме, че безспорно принципа на териториална компетентност е ограничен. Това обаче не означава възникване на универсална компетентност на посочените в заповедта лица. Дерогацията на една от двете компетентности, обаче, не води автоматично до придобиване на другата и обратното, върху каквато погрешна фикция е учредена компетентността в настоящият спор.

Предвид правилото на чл. 122 ал.2 т.2 ДОПК, не може да се приеме, че сама по себе си дерогацията на териториалната компетентност следствие от чл.12 ал.6 ДОПК поражда универсална компетентност. Както вече бе посочено, чрез референция към ТР № 4 от 2004г. на ВАС - компетентност възниква само когато е нормативно предвидена.

В съдебната практика и в доктрината е безспорна постановката, че по своята същност компетентността бива персонална, териториална и материална. В хипотезата на чл.122 ал.2 т.2 от ДОПК и трите вида компетентност са налице и принадлежат само и единствено в полза на изпълнителният директор на НАП с възможност за делегиране

на негов заместник.

Процесната ЗВР обаче е издадена от началник сектор „Ревизии“ в ТДНАП – В., по отношение на юридическо лице със седалище и адрес на управление в [населено място]. Като резултат, с оглед императивното правило на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК, което не може да бъде изменяно и то чрез административен акт, съдът приема, че посоченият орган не разполага с необходимата компетентност.

На следващо място:

Контролното производство е възложено чрез ЗВР издадена от началник сектор „Ревизии“ в ТДНАП – В., оправомощен от зам.изпълнителния директор на НАП въз основа на Заповед № З-ЦУ-1659/05.05.2021г., за което пък зам.изпълнителният директор на НАП е овластен от изпълнителния директор със Заповед № ЗЦУ-ОПР-2/19.04.2021г. на изпълнителния директор на НАП.

Разпоредба на чл. 112 ал.2 т.2 от ДОПК не допуска възможност за преовластяване.

Универсална компетентност за възлагане на ревизии по силата на този член принадлежи единствено на изпълнителния директор на НАП, като по изключението на т.2 предл. второ той може да прехвърли това правомощие на определен от него заместник. Закона не допуска никъде възможност за делегиране на права. И това пар екселанс е изключено по отношение на правомощията дефинирани като изключителна компетентност. Нормата е с лимитативен характер и поставя недвусмислено ограничение пред възможността друго лице, различно от изпълнителния директор или оправомощен от него заместник да възлага ревизия по отношение на всички лица на територията на цялата страната.

Съгласно вече цитираното ТР № 4 от 22.04.2004г. на ОС на ВАС: “Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму“.

Законът не допуска изпълнителния директор на НАП да упълномощава заместника си с правомощието да определя лица, които да възлагат ревизия за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. Законът не допуска и възможността заместник изпълнителният директор да прехвърля компетентност с каквато не разполага, а само му е прехвърлена по силата на делегация.

По своята същност, делегирането се възприема като възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи.

Като продължение и с оглед привидната колизия между разпоредбите на чл.112 ал.2

т.2 ДОПК и чл.12 ал.6 от ДОПК, следва да се отбележи:

Докато чл.12 ал.6 ДОПК премахва ограниченията пред приложното поле на принципа на териториалната компетентност по чл.7 ал.1 и чл.8 ДОПК, по отношение на определена, конкретна категория субекти, с което може и да се приеме, че всъщност разширява приложното поле на този принцип, посредством премахване на териториалното му ограничение без обаче да дефинира какъв е все пак неговият обхват, то текста на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК дефинира универсална компетентност с ясен обхват - територията на цялата страна и всички видове задължения. В този смисъл упражняването на ясна универсална компетентност е възможно само и единствено от субектите по чл.112 ал.2 т.2 ДОПК, като въпроса дали едно лице спада сред изключенията по чл.12 ал.6 ДОПК се явява напълно ирелевантен. Необходимо е само и единствено лицето да бъде сред изрично посочените в текста на нормата на чл.122 ал.2 т.2 ДОПК.

И обратното - за да бъде валидно упражнена компетентност, в хипотеза като наличната, следва по отношение на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК да бъде предвидено законово ограничение, аналогично с това по чл.12 ал.6 ДОПК. При липсата на такова нормативно решение обаче, следва да се приеме, че производството е образувано без липса на предпоставки затова, същото не е започнало надлежно, а извършените от органите по приходите процесуални действия са в нарушение на процесуалните правила по ДОПК. В допълнение – по отношение на компетентността по чл.112 ал.2 т.2 от ДОПК не само не е налице ограничение, а останалите разпоредби са ограничени в нейна полза, /арг. ал.3 на чл.112 ДОПК/.

Със заповед З-ЦУ-1659/05.05.2021г. на заместник изпълнителният директор на НАП е предоставена универсална компетентност на поименно посочените в нея служители. Същото правомощия заместника е упражнил по силата на т.3 от Заповед № ЗЦУ-ОПР-2/19.04.2021г. на изпълнителният директор на НАП.

Така заместник изпълнителния директор е определил органи по приходите за които не се прилагат правилата на чл.7 ал. 1 и чл. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс и по отношение на лице спрямо които съгласно чл.8 компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа.

С оглед изложеното, съдът приема, че процесните заповеди са в пряко противоречие с чл.122 ал.2 т.2 ДОПК и не могат да породят визираните правни последици.

Заповед № З-ЦУ-2578/27.07.2021г. на заместник - изпълнителният директор на НАП също следва да бъде разгледана, както в съответствие с правомощието по чл.112 ал.2 т.2 ДОПК, така и самостоятелно, с оглед възможността да обоснове компетентност на възложилото ревизията лице по чл.112 ал.2 т.1 от ДОПК.

По силата на тази заповед, заместник изпълнителният директор на НАП е наредил служителите, посочени в списъка по Заповед № З-ЦУ- 1659/05.05.2021г., да осъществяват производствата по данъчно-осигурителен контрол по отношение на лицата, посочени в приложение към тази заповед, за които компетентна съгласно чл.8

ДОПК е ТД НАП – С.. Контролните производства да бъдат възложени от началниците на сектори посочени в заповед № Заповед № 3-ЦУ- 1659/05.05.2021г., и определени от директора на ТД на НАП С. със заповед № РД-01-287 от 10.05.2021г. на основание чл.122 ал.2 т.1 ДОПК.

Със Заповед № РД-01-287/10.05.2021г. на директора на ТД на НАП – С., с която на основание чл.11 ал.3 от ЗНАП вр. чл.112 ал.2 т.1 от ДОПК и заповед № 3-ЦУ-1659 от 05.05.2021г. на заместник-изпълнителния директор на НАП, определя конкретни служители измежду тези, за които съгласно горе-посочената заповед от 10.05.21г. не се прилагат правилата на чл.7ал.1 и чл.8 от ДОПК, които да изпълняват функциите на компетентен орган по чл.112 ал.2 т.1 от ДОПК. Сред тях е и началника на сектор „Ревизии“ ТД на НАП – В..

На първо място, Заповед № РД-01-287 от 10.05.2021г. на директора на ТД на НАП С. е постановена на основание чл.11 ал.3 от ЗНАП. Посочената разпоредба предвижда, че териториалният директор може да възлага със заповед на определени органи по приходите и служители от териториалната дирекция изпълнението на правомощията по ал. 1 и 2, с изключение на тези по ал. 2, т. 2.

В настоящият казус е безспорно, че М. М. е служител на ТД на НАП-В.. По силата на посочената заповед обаче същият се разглежда като служител на ТД на НАП – С.. В тази връзка, следва да се посочи, че възможността един служител в дадена териториална дирекция, да бъде квалифициран като служител на друга, не е чужда на ЗНАП, но същата е възможна само в хипотезата на преминаване в ал.8 на чл.10 от този закон. За да възникне валидно преминаване и като следствие - цялата съвкупност от права и задължения, резултат от осъществяването му, следва да е налице надлежна заповед от изпълнителния директор или определено от него лице, посочваща кои служители от коя в коя ТД на НАП преминават, както и акт на командироване издаден от съответният териториален директор, в съответствие с КТ. Видно от данните по делото, заповедта на директора на ТД на НАП – С. не визира командироването на определени служители, нито е налице заповед на изпълнителния директор на НАП или определено от него лице, което да нарежда преминаване на служители от една ТД в друга ТД на НАП.

В този смисъл посоченият в Заповед № РД-01-287/10.05.2021г. на директора на ТД на НАП – С., М. М. нито има качеството на орган по приходите в ТД на НАП-С., нито по отношение на него е приложена процедура по преминаване в посочената дирекция, така, че да се приеме, че е налице валидно учредена компетентност по чл.112 ал.2 т.1 от ДОПК.

Следва да се приеме, че заповед № 3-ЦУ-2578/27.07.2021г. на заместник - изпълнителният директор на НАП обективира делегация на правомощия, каквато закона/чл.122 ал.2 т.2 ДОПК/ не допуска, като успоредно с това делегацията е по отношение на лица, нямащи необходимото качество /осъществена е въз основа на несъществуваща законова фикция/. Посочената заповед съдържа невъзникнало условие/валидно определени от директора на ТД на НП – С./, което не позволява и същата да се счита за валиден управомощаващ акт. В този смисъл същата не може да

породи компетентност нито в хипотезата на ал.8, нито в хипотезата на ал.9 от ЗНАП.

Всички посочени заповеди, прочетени, както самостоятелно, така и в съвкупност, налагат извода, че процесният РА е постановен при липса на компетентност на органа, възложил ревизията, респ. действията извършени в рамките на ревизионното производство са осъществени при липса на процесуална предпоставка от категорията на абсолютните, поради което РА е нищожен и като такъв подлежи на отмяна. Отделно от това, факта, че издател на акта е и лице, неотговарящо на изискването на чл. 119 ал.2 ДОПК, налага извода, че акта е нищожен и на посоченото основание.

Успоредно с изложеното, настоящият състав счита за необходимо да упражни правомощието си по чл.15 от Закона за съдебната власт/ЗСВ/ и да уведоми Върховния административен съд за съображенията си за противоконституционност на нормата на чл.10 ал.9 от ЗНАП поради противоречие с чл.122 ал.2 т.2 от ДОПК, което представлява нарушение на чл.4 ал.1 от Основният закон.

Препис от настоящото решение следва да бъде изпратено до Председателя на Върховния административен съд на вниманието на Пленума на съдиите от Върховния административен съд с оглед правомощието по чл.119 ал.2 т.7 вр. чл.15 от ЗСВ.

Всичко изложено в предходната част на съдебното решение следва да бъде взето предвид като конкретни съображения за настоящето уведомление, но освен това е необходимо да се посочи още:

С оглед преценката за значимост на поставеният въпрос:

Съгласно текста на чл. 113 ал.2 от ДОПК, заповедта за възлагане на ревизия се връчва на ревизираното лице. Възможността на ревизираното лице да се защити срещу действия на евентуално некомпетентен орган, обаче, може да бъде реализирана, едва след като по отношение на него са предприети и приключили всички мерки и действия, част от данъчно-осигурителния контрол, реализирани във връзка с издаване РА /след издаването и връчването му/. А често, производството по издаване на РА е придружено и с налагане на обезпечителни мерки, респ. искане за продължаването им по чл.121 ал.4 от ДОПК. Посочените обезпечителни мерки, често продължават действието си и в хипотезата в която производството по издаване на РА е спряно на основанията по чл.34 ДОПК. И доколкото производството по продължаване на налагане на обезпечителни мерки е обусловено от изискването за съдебен контрол, т.е. само съдът може да допусне продължаване на обезпечителните мерки отвъд нормативно предвиденият 4-месечен срок, то съдът в производството по чл. 121 ал.4 ДОПК не разглежда изобщо въпроса относно наличието на компетентност при възлагане на ревизията. А дори и да си позволи да разгледа този въпрос, то не може да си позволи да прогласи инцидентна нищожност на ЗВР, в съответствие с което да се произнесе и по исканото удължаване срока на действие на обезпечителните мерки. Така се създава възможността едно очевидно незаконосъобразно състояние на развитие на обществените отношения, засегнато от най-тежкия възможен порок –

нищожност, но непрогласена, да бъде поддържано продължителен, а в хипотезата на спиране на Ревизионното производство – неопределен във времето, период.

Изложеното позволява да се заключи, че така очертаната хипотеза обхваща продължителен период на неправомерно засягане правата на частноправните субекти.

Съгласно цитираното във въстъпителната част на настоящия акт решение на КС № 5/17.04.2007 г. по к.д. №11/2006 г., „Прогресивният характер на легитимацията е възможност да се обжалват административните актове не само когато са налице пряко нарушени права, но и при предстоящо засягане на права.“.

Именно факта, че по силата на чл.10 ал.9 ЗНАП се създават условия за предстоящо, бъдещо засягане на права, което засягане би могло да се прояви с дълга продължителност, изисква от съда да постави въпроса за съответствието на визираната разпоредба с нормата на чл.4 ал.1 от КРБ, така, че по отношение на частноправните субекти да действа поне презумпция за законосъобразност на осъществяваните спрямо тях, действия.

Такава презумпция обаче не е налице понастоящем, тъй като:

Текста на чл.10 ЗНАП част от която е и нормата на ал.9 е озаглавен “изпълнителен директор“. Разпоредбата урежда неговите правомощия, като орган на НАП – методологични, организационни, представителни, контролни, структурни по отношение системата на НАП, по планиране и управление дейността на Агенцията и нейният бюджет и прочее.

В този смисъл посочената разпоредба е вътрешнослужебна по своя характер и регламентира правомощия, които могат да се упражняват от изпълнителният директор по отношение на служителите на Агенцията и по отношения на Агенцията, в цялост.

Може ли посочената норма да регламентира компетентност на органите по приходите, посредством правомощие на изпълнителният директор? И то компетентност, която от една страна - действа в отношенията на с трети лица /каквото действие се проявява във връзка с ревизионното производство/, а от друга - е обект на регламентация в друг нормативен акт, а именно – ДОПК? На трето място ще бъде разгледана и целта на разпоредбата видно от мотивите към законопроекта за приемането и, с което настоящият състав установява заобикаляне на чл.112 ал.2 т.2 на ДОПК - недопустим конституционен резултат от гледна точка на принципа на правовата държава, съгласно чл.4 ал.1 от Върховния закон.

Всъщност, както ВАС е посочил в своето Решение № 10234 от 14.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 1592/2022 г., „Материалната компетентност за издаване на ревизионния акт по отношение на органа, който издава заповедта за възлагане на ревизията, произтича по силата на закона - чл. 119, ал. 2 ДОПК, а не по силата на заповедта на териториалния директор по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. Поради това не намира подкрепа в закона тезата, че този орган има само процесуална компетентност да издаде акта, а да няма материална такава“/ в този смисъл вж. решаващите мотиви на ТР № 5/13.12.2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС по тълкувателно дело № 10/2016 г. /.

След като източник на правомощието на органа по приходите да възлага ревизии и да участва в издаването на РА е законът /вж. чл. 112, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК/, а не заповедта на териториалния директор по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК /която е вътрешнослужебен акт и създава за адресатите й правото и задължението да възлагат ревизии/, то по аргумент на по-силното основание - точно като такъв вътрешнослужебен акт следва да се разглежда и заповедта по чл.10 ал.9 от ЗНАП. Само и единствено....

Съгласно текста на чл.10 ал.9 ЗНАП: „При необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа.“

Посочената норма очевидно се схваща като разпоредба, пораждаща компетентност за възлагане на ревизия от страна на служители на НАП, без значение от коя териториална дирекция, въз основа на делегиране на права от страна на изпълнителният директор на НАП или определен от него изпълнителен директор.

Същата е въведена в действащото законодателство с пар.55 т.3 б. “в“ на Закона за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, приет от 44-то Народно събрание на 3 декември 2020 г., обн. ДВ, брой: 105, от дата 11.12.2020 г., в сила от 01.01.2021г.

В т.10 „Други промени“ от Мотивите към законопроекта е записано:

„С предложението за чл. 10, ал. 9 от ЗНАП се предвижда органи на НАП да упражняват своите правомощия на територията на цялата страна без оглед на определената с чл. 8 от ДОПК компетентност. Това се налага поради необходимостта за ефективно разпределение на заетите служители в различните териториални дирекции. Поради факта, че бизнесът е концентриран в няколко териториални дирекции, е необходимо администрацията да разполага с по-голяма мобилност, за да задоволи потребностите както от обслужване, така и от ефективен контрол на задължените лица. В тази връзка възниква необходимост от гъвкаво разпределение на административния капацитет. Чрез предвиждана мярка се елиминира рискът от съкращаване на обучени квалифицирани служители чрез ефективното им използване в административните производства в други териториални дирекции. За да се гарантира ефективното разпределение между териториалните дирекции, е предвидено органът, определящ органите по приходите и публичните изпълнители, за които няма да се прилагат правилата на териториалната компетентност по чл. 8 от ДОПК, да е изпълнителният директор или оправомощен от него заместник изпълнителен директор. Предвидено е органите да бъдат определяни със заповед“.

Така посочените мотиви не оставят място за съмнение, че с тях се преследва

решаването на вътрешноорганизационен въпрос, а именно – въпроса за ефективно използване на кадровия ресурс, цели се недопускане съкращаване на квалифицирани служители, чрез ефективното им разпределение между териториални дирекции, както и по-ефективен контрол на задължените лица.

Видно от текста на чл.10 ал.8 ЗНАП, той преследва абсолютно същата цел. Възниква логично въпросът кое налага приемането на така разписаният текст на ал.9.

Така, след като привидно целта на законодателя е постигната с друга разпоредба, то приемането на посоченото изменение преследва ли друга, скрита цел, която се разкрива вече при практическото приложение на нормата, а именно – създаване на условия за дерогация за компетентността по чл.112 ал.2 т.2 ДОПК.

За допълнителна прецизност е важно да се подчертае, че текста на ал.8 също е предмет на изменение с посоченият ЗИД. Изменението в текста, спрямо предходната редакция от 2016г. обаче е единствено в частта с която са премахнати думите „длъжностно“ и „заповед“. Същността на нормата е запазена и не е засегната от реформата осъществена в края на 2020г., в сила – 01.01.2021г.

Съпоставката между двата текста /на ал.8 и ал.9 на чл.10 от ЗНАП/ ясно показва, че разлика от ал.8, при ал.9 не се предвижда командироване а директно осъществяване на правомощия на територията на цялата страна и спрямо всички задължени лица само въз основа за заповед на изпълнителния директор или оправомощен от него заместник.

Посоченото обстоятелство не оставя място за съмнение, че посредством един закон и една привидна цел, се суспендира приложението на друг нормативен текст. Всъщност изцяло в правомощията на законодателя е да промени текста на чл.112 ДОПК ако искаше да постигне прокламираното в мотивите към ЗИДДОПК. Други мотиви на законодателя не могат да се установят и от стенограмата по разглеждане на закона в пленарна зала.

При несъмнено установеното противоречие на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК с текста на чл.10 ал.9 от ЗНАП за настоящият състав остават два възможни извода:

От една страна е възможно да се приеме, че всъщност текста на чл.10 ал.9 ЗНАП, не учредява универсална компетентност, а предвижда вътрешнослужебно правомощие за оптимизиране на кадровият ресурс от страна на изпълнителния директор или определен от него заместник, без проявление по отношение на трети лица. В такава хипотеза текста следва да се разглежда като безцелен и ненужен. И несъответстващ на принципа на необходимост по чл.26 от ЗНА.

От друга страна, мотивите на законопроекта прокламират ефективен контрол върху лицата. Изглежда нормата цели да регламентира правомощие, пораждащо последици в отношение с частноправните субекти. Това позволява вече да се постави въпроса дали посоченият текст не цели да заобиколи нормата на чл.112 ДОПК, която именно норма обаче е призвана да внесе яснота и сигурност у частноправните субекти относно въпросите кога по отношение на тях може да възлага ревизия и в частност –

кой и за какви задължения, с ясният отговор – от изпълнителния директор или определен от него заместник - за всяко лице и за всички задължения /чл.112 ал.2 т.2 от ДОПК/. Поради това съдът счита, че нормата на чл.10 ал.9 ЗНАП е в пряко нарушение на принципа на правна сигурност и не следва да бъде търпяна в позитивното право поради нейният противоконституционен характер.

Съгласно чл.4 от Конституцията, Република България е правова държава. Тя се управлява според Конституцията и законите на страната.

В своята практика, КС е имал възможността да подчертае, че „Принципът на правовата държава изисква от законодателя да е последователен и предвидим. Необходимо е приеманите от него закони да гарантират правната сигурност и да зачитат придобитите от гражданите и юридическите лица права, без да ги засягат непропорционално“./ виж Решение № 9 от 05, декември, 2019г. по конституционно дело № 8/2019 г./.

„К. съд е постоянен в практиката си, че в съответствие с чл. 4, ал. 1 от Конституцията, всяко изключение от приетите със законите общи правила трябва да бъде точно, ясно и недвусмислено формулирано“/пак там/.

Правовата държава, както се поддържа в Решение № 13/2012 г. по к.д. № 6/2012 г., предполага липсата на противоречие между текстовете на един закон, наличието на единна система от ясни правила, които да не създават несигурност сред адресатите си с възможността да бъдат различно интерпретирани и съответно прилагани.

С Решение № 12/2013 г. по к.д. № 9/2013 г. К. съд е направил извод, че когато рамката на съответното изключение не е определена по начин, който изключва всякакво двусмислие, съмнение и неопределеност, за да осигури еднаквото прилагане на изключението за всички еднакви случаи, е налице нарушение на конституционния принцип на правовата държава (в този смисъл също са Решение № 3/2014 г. по к.д. № 10/2013 г.; Решение № 3/2017 г. по к.д. № 11/2016 г. и др.).

В решение № 13 от 27, септември 2022г. по конст.дело № 8 от 2022 г., К. съд постановява, че „Като проявление на правовата държава (чл. 4, ал. 1 от Конституцията) принципът на законност поставя изискване към оспорената уредба не само с оглед процедурата на приемането ѝ, но и от гледна точка на нейното съдържание и външно оформление“.

Макар постановено в контекста на искане за установяване противоконституционно на разпоредба от наказателният кодекс, т.е. норма насочена към засягане на основни права, посредством реализиране наказателната политика на държавата, то, така изведената постановка има общовалиден смисъл и следва да бъде приложима спрямо действащото законодателството във всички негови аспекти, водещи до засягане на права или пораждащи задължения за частноправните субекти.

Според Решение № 1 от 27.01.2005г. по конст.дело № 8/2004г.: " Правова държава" означава упражняване на държавна власт на основата на конституция, в рамките на закони, които материално и формално съответстват на конституцията и които са

създадени за запазване на човешкото достойнство, за постигане на свобода, справедливост и правна сигурност.

Извън посочената практика на КС обаче, така посоченият нормативен текст е в нарушение на принципа на правната сигурност, съобразно неговото приложение в правото на Европейския съюз /ЕС/.

По силата на чл. 113 от ДФЕС Съюзът има компетентност да приема разпоредби относно косвеното данъчно облагане, основен инструмент на което е данъкът върху добавената стойност. Тази компетентност е упражнена чрез приемането на няколко съюзни директиви, сред които с основно значение е Директива 2006/112/ЕО НА СЪВЕТА от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност /L 347/1 Официален вестник на Европейския съюз/, приложима и относима към преценката за законосъобразност на оспорвания РА, в частта относно установените задължения по националния ЗДДС транспониращ директивата.

Ето защо, настоящият състав приема за несъмнено установено, че спора, по същество спада в приложното поле на правото на Европейския съюз.

И доколкото настоящият казус не повдига материалноправен или процесуално правен спор, а поставя въпроса за принципа на правната сигурност, то същият принцип несъмнено е конституционен принцип на ЕС, прогласен в съюзният правопорядък още с най-ранната съдебна практика на Съда в Л., базирана на националните конституционни традиции на ДЧ, редом с принципите на легитимните правни очаквания и принципът на пропорционалност /решения по дела 7/56 Algeria; Дело 42/59S NUPAT; Дело 265/78 Ferwerda; Дело 23/68 Klomp; Дело 11/70 Internationale Handelsgesellschaft; Дело 147/81 Merkur; Дело 15/83 Denkavit/.

От своя страна, Съда на Европейския съюз /СЕС/ също е имал възможността да посочил ясно и недвусмислено, че: „... принципът на правна сигурност, следствие от който е принципът на защита на оправданите правни очаквания, изисква правните норми да бъдат ясни, точни и предвидими, що се отнася до техните последици, особено когато те могат да имат неблагоприятни последици за физическите лица и за предприятията (вж. в този смисъл решения VEMW и др., C-17/03, EU:C:2005:362, т. 80 и цитираната съдебна практика, ASM Brescia, C-347/06, EU:C:2008:416, т. 69 и Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation, C-362/12, EU:C:2013:834, т. 44 и много други)“.

Посочената постановка е възпроизвеждана нееднократно в актовете на СЕС, друг пример за което е: „...принципът на правна сигурност, следствие от който е принципът на защита на оправданите правни очаквания, изисква, от една страна, правните норми да бъдат ясни и точни, а от друга страна, прилагането им да е предвидимо за правните субекти, особено когато могат да имат неблагоприятни последици за физическите лица и предприятията. По-специално посоченият принцип изисква дадена правна уредба да позволява на заинтересованите лица да се запознаят с точния обхват на задълженията, които тя им налага, както и да могат да се запознаят по недвусмислен

начин със своите права и задължения и да действат съобразно с тях (решение от 15 април 2021 г., Federazione nazionale delle imprese elettrotecniche ed elettroniche (Anie) и др., C-798/18 и C-799/18, EU:C:2021:280, т. 41).

В допълнение, единият нормативен акт - ЗНАП е с ранг на закон и е от същия порядък, като ДОПК. От друга страна, обаче, ЗНАП е предимно устройствен закон уреждащ вътрешнослужебния статут и отношения и при никакви хипотези не може да се приеме, че неговата насоченост е към лицата – обекти на данъчно-осигурителен контрол. Правоотношенията във връзка с данъчно-осигурителния контрол осъществяван от държавата по отношение на частноправните субекти са обект на законова уредба в ДОПК.

Още в чл.1 от Кодекса е записано изрично, че с този кодекс се уреждат производствата по установяване на задълженията за данъци, задължителни осигурителни вноски, както и по обезпечаване и събиране на публичните вземания, възложени на органите по приходите и публичните изпълнители.

Разпоредбата на чл.1 то ЗНАП предвижда, че този закон урежда създаването, статута, устройството и дейността на Националната агенция за приходите, както и правомощията на нейните органи.

Доколкото термина „правомощия“ поражда съмнение за известна идентичност в приложното поле на посочените два нормативни акта, то настоящият състав счита, че нормата на чл.10 ал.9 ЗНАП следва да се чете единствено и само относно реда и условията за вътрешнослужебно разпределение на компетенции с оглед структурата, реда и организацията на работа на НАП и нейните органи. ЗНАП обаче не може и не следва да има за предмет – регламентация на правомощията на органите на НАП по отношение на трети лица. Посочената уредба е изрично дефинирана и регламентирана в ДОПК. Именно в ДОПК е уредена и компетентността за възлагане на ревизия, с нарочни, конкретни и ясни разпоредби. В този смисъл опита за заобикаляне на ДОПК, посредством норми с вътрешнослужебен характер, които получават прочит като дефиниращи правомощие на органите на НАП по отношение на трети лица, представлява флагрантно нарушение на принципа на правната сигурност. /те не просто получават такъв прочит, в мотивите на законопроекта изрично е записано, че нормата има за цел – осъществяване на по-ефикасен контрол върху лицата./. И не съответства на изискването за яснота и предвидимост на законотворчеството.

Изложените съображения дават и отговор защо въпроса за противоконституционност възниква във връзка с нормата на чл.10 ал.9 ЗНАП, а не с разпоредбата на чл.122 ал.2 т.2 ДОПК.

Ръководното начало на чл.4 ал.1 от КРБ не допуска регламентирането на компетентност, в нарушение на чл.112 ал.2 т.2 от ДОПК, така както то е предвидено в разпоредбата на чл. 10 ал.9 ЗНАП със същата сила както това би било недопустимо и ако бе регламентирано в Закона за митниците, Закона за ветеринаромедицинската дейност, Закона за сдруженията за напояване, Закона за пчеларството, Закона за етажната собственост и прочее значими, но напълно неотнормирани към конкретното

правомощие, нормативни актове.

Правилото на чл.10 ал.9 от ЗНАП е в нарушение и на Закона за нормативните актове/ЗНА/.

Съгласно разпоредбата на чл.3 от ЗНА:

„(1) Законът е нормативен акт, който урежда първично или въз основа на Конституцията, обществени отношения, които се поддават на трайна уредба, според предмета или субектите в един или няколко института на правото или техни подразделения.

(2) За уреждане на другите отношения по тази материя законът може да предвиди да се издаде подзаконов акт“.

Съгласно чл. 4, ал.1 от ЗНА: „Кодексът е нормативен акт, който урежда обществените отношения, предмет на цял клон на правната система или на обособен негов дял“.

Действително ал.2 на чл.4 предвижда, че Правилата на този закон, които се отнасят до законите, се прилагат и за кодексите. Посочената разпоредба на ал.2 от чл.4 ЗНА обаче не следва да се разбира, като допускаща смесване на закон и кодекс, а като норма изискваща ясна диференциация какви обществени отношения ще бъдат уреджани и кои от тях – конкретно и индивидуално, с оглед преследваните цели/Закон/ и кои от тях ще бъдат кодифицирани и систематизирани/Кодекс/. Чрез нормата на чл.10 ал.9 от ЗНАП обаче е дадена уредба на цял клон от правната система, а именно – данъчно-процесуалният ред за извършване и провеждане на действията по данъчно-осигурителен контрол /в неговата разновидност – ревизионното производство/. И доколкото нормативно е допустимо в даден закон да бъде предвиден различен процесуален ред за извършване на определени действия – с оглед целите и спецификите на този закон, то недопустимо изглежда с норма в закон да се уреждат правоотношения валидни за целия клон на правната система на данъчното облагане и по този начин нормата от закона да се приложи и по отношение на другите закони спадащи в кодифицираната от процесуален аспект, материя /ЗДДС,ЗДДФЛ,ЗКПО и прочее/. С което безспорно е допуснато нарушение на чл. 4 ал.1 от ЗНА.

С ДОПК се уреждат производствата по установяване на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски, както и по обезпечаване и събиране на публичните вземания, възложени на органите по приходите и публичните изпълнители/арг. чл.1/.

ЗНАП урежда създаването, статута, устройството и дейността на Националната агенция за приходите, както и правомощията на нейните органи/арг. чл.1 от с.з./. Т.е. ЗНАП е устройствен закон, а ДОПК урежда обществените отношения предмет на производствата по установяване на публични задължения. В тази връзка нормата на чл. 10 ал.9 ЗНАП не може да бъде разглеждана, като разпоредба уреждаща, при това с правни последици за трети лица, обществените отношения по установяване на

задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски.

Съгласно чл.11 ал.2 от ЗНА: „Когато е дадена обща уредба на определена материя, особен закон може да предвиди отклонения от нея само ако това се налага от естеството на обществените отношения, уредени от него.“

Видно от мотивите към законопроекта не е налице естество на обществените отношения налагащо отклонение от нормата на чл.122 ал.2 т.2 ДОПК, а е налице вътрешнослужебна необходимост от преразпределяне и оптимизация на административния капацитет. Успоредно с това, преразпределението и оптимизацията на експертния ресурс и осъществяването на контрол, представляват цели осъществими със съществуваща регламентация по ал.8 на чл.10 ЗНАП. В този смисъл посоченото изменение е в нарушение на чл.11 ал.2 от ЗНА.

По силата на чл.11 ал.3 от ЗНА: „Нормативните актове се отменят, изменят или допълват с изрична разпоредба на новия, изменящия или допълващия акт.“
В настоящият случай е налице едновременно изменение и отмяна на чл.122 ал.2 т.2 ДОПК. При това - без да е налице изрична норма и то с изменение осъществено в друг закон.

Всъщност почитаемият Пленум на ВАС следва да прецени и необходимостта от конституционен анализ на въпроса – след като процесната норма на чл.10 ал.9 ЗНАП е въведена с ЗИДДОПК защо всъщност не бе изменена самата норма на ДОПК? Не по-малозначителен от гледна точка на изискванията на правната сигурност, последователност и предвидимост е и въпросът - допуска ли КРБ изменение на един нормативен акт, посредством закон за изменение на друг нормативен акт? Независимо от отговора, считам, че посоченото изменение е в нарушение и на чл.11 ал.3 от ЗНА.

Предвид изложеното, като е предвидил компетентност за възлагане на ревизия за отношение на всички лица и всички видове задължения, посредством нормата на чл.10 ал.9 от ЗНАП, законодателят е:

1. Допуснал противоречие с чл.122 ал.2 т.2 от ДОПК.
2. Дефинирал нормативна на уредба на компетентност за възлагане на ревизия в устройствен закон на администрацията, наместо в Кодекса, където са регламентирани именно тези обществени отношения.
3. Създал неясна и противоречива нормативна база.
4. Нарушил е систематичното място на правна регламентация на обществените отношения.
5. Създал е неясно, противоречиво и объркващо частноправните субекти правило за поведение.
6. Допуснал нарушение на чл.3 и чл.4 и чл.11 ал.2 и ал.3 от Закона за нормативните актове.

И като следствие е нарушил чл.4 от КРБ прогласяващ принципа на правовата държава, иманентна част от който е принципа на правна сигурност.

С оглед всичко гореизложено, настоящият състав счита, че обжалваният РА е нищожен.

При тази преценка, съобразно текста на чл.160 ал.5 ДОПК, съдът следва да приложи нормата на чл.173 ал.2 от АПК, респ. да изпрати преписката на съответния компетентен орган с указания по прилагането на закона.

Тъй като, настоящето решение установява нищожност на акта на основание – липса на компетентност за възлагане на ревизия и оттам като следствие – издаден РА при абсолютна липса на предпоставки за издаването му, като извършените в ревизионното производство действия са извършени ненадлежно и се считат неизвършени, то съдът преценява, че преписката следва да се изпрати на изпълнителния директор на НАП, който може да възложи пряко извършването на ревизия, да превъзложи това на определен от него заместник, както и да я изпрати по компетентност давайки съответните указания – следствие от настоящето решение и от неговата лична специализирана, компетентна, преценка.

Предвид своевременно направената от жалбоподателя претенция за присъждане на сторените по делото разноски, съдът счита, че те следва да бъдат заплатени от ответника в размер на 2738лв., образувани като нормативно-определен сбор от сумата - 2688лв. /заплатени разноски за допусната, изготвена, неоспорена и приета по делото съдебно-счетоводна експертиза/ и сумата от 50лв. заплатена държавна такса към подадената жалба.

С изложените мотиви и на основание чл. 160 ал.1 от ДОПК вр. чл.173 ал.2 от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на РА № Р-22220221004260-091-001/09.02.2022г., издаден от М. М. – възложил ревизията и Д. Н. – ръководител на ревизията, в частта с която е потвърден с Решение № 623/28.04.2022г. на Директора на Дирекция ОДОП – С. при ЦУ на НАП.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на НАП за администриране и произнасяне съобразно мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „ГАМА РИНГ ТОТАЛ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица], сумата от 2738/две хиляди седемстотин тридесет и осем/ лева, съдебно-деловодни разноски.

Препис от настоящето решение да се изпрати на Върховния административен съд, съобразно чл.15 от Закона за съдебната власт.

Препис от настоящото решение да се изпрати на страните.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: